

Giới thiệu Đông Hoa Đế Quân

Bạn đang theo dõi truyện tiên hiệp hay nhất từ tác giả Lạc Dương Hoa mang tựa đề Đông Hoa Đế Quân, truyện thuộc thể loại Đồng nhân Tam Sinh Tam Thế. Là con gái út của hồ đế Thanh Khâu - một trong những vị thần Viễn Cổ trong Tứ hải bát hoang, có thể nói là Bạch Cầm rất được sủng ái, trên có phụ mẫu và năm vị ca ca tỷ tỷ sủng ái, dưới có con dân Hồ Tộc kính yêu, mặc dù thân thể yếu ớt từ nhỏ nhưng lại có thiên tư thông minh pháp lực cao cường. Được Nguyên Thủy Thiên Tôn thu làm đệ tử, ba vạn tuổi phi thăng thượng tiên. Lại có dung mạo đẹp ngôn tình sắc, so với bảo tỷ (tỷ ruột) Bạch Thiên của nàng cũng không kém chút nào. Năm ấy, chín tầng trời cao, ở bên ngoài Thái Thần cung, nàng đã gặp người làm bạn cả đời với nàng. Tag: Nhân duyên gặp gỡ xuyên không ngọt văn. Từ khóa tìm kiếm: Vai chính: Bạch Cầm, Đông Hoa Đế Quân | vai phụ: Bạch Thiên, Dạ Hoa. Mời bạn cùng đón xem truyện hay này.

Bạn đang đọc truyện *Đông Hoa Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1

Edit: Sunlia

Bối cảnh chuyện xưa: Viết tiếp kết cục, không liên quan với ngoại truyện.

Công nguyên năm 578, sau khi Vũ Văn Ung tiêu diệt Tề Quốc, tự mình dẫn đại quân thảo phạt Đột Quyết, chuyện xưa bắt đầu ...

Chưa bao giờ ngừng tìm kiếm Thanh Khố, dù là nợ giá thân chinh. hành trình Thảo phạt đã hơn một tháng, thỉnh thoảng có người Vũ Văn Ung phái đi hồi báo lại, mà đáp án như cũ là không có tin tức. Vũ Văn Ung sớm thành thói quen với câu trả lời như vậy, chỉ là từ thái độ nóng nảy, bất an lúc ban đầu biến thành thói quen, tiếp thu.

Dù sao, bất luận như thế nào, đều phải tìm kiếm tiếp, khả năng, đây sẽ là việc suốt đời của Vũ Văn Ung.

Đứng ngây người ở trước bản đồ trong doanh trướng một lúc lâu, tuy Sở Lâm Tây không đành lòng quấy rầy hắn, lại cũng không thể lại trì hoãn, chỉ có thể thật cẩn thận hô: “Hoàng Thượng.”

Vũ Văn Ung phục hồi tinh thần lại: “Nói.”

“Phía sau tới báo, tiếp viện viện quân lương bên ta đã bị mật thám Đột Quyết ám toán, lương thực tiếp viện sở hữu toàn bộ bị cướp!” Sở Lâm Tây nói.

Thần sắc Vũ Văn Ung chấn động: “Mật thám Đột Quyết sao lại biết được lộ tuyến tiếp viện viện quân của chúng ta hành quân!”

“Là... Là Hoàng Hậu.” Sở Lâm Tây thật cẩn thận.

Vũ Văn Ung nghe được hai chữ Hoàng Hậu, tức khắc âm trầm: “Chung quy là trẫm có lỗi với nàng, nàng lựa chọn trợ giúp mẫu quốc của mình, cũng không thể chỉ trích nặng.”

Sở Lâm Tây gật đầu: “Đúng, mấy năm gần đây, tuy mặt ngoài Hoàng Thượng đối với Hoàng Hậu tôn trọng nhau như khách, Đột Quyết phái tới mật thám liên lạc với Hoàng Hậu vài lần, Hoàng Thượng ngài đều làm bộ không biết, cũng là muốn lưu chút mặt mũi cuối cùng cho nàng.”

Là một nữ nhân, A Sừ là hoàng hậu của một nước, là Hoàng Hậu, thoát nhìn phong cảnh vô hạn, nhưng trừ người bên người, ai biết trong lòng của nàng khổ sở, mấy năm qua, Vũ Văn Ung chỉ coi nàng như Hoàng Hậu, lại chưa từng coi nàng như thê tử, mỗi ngày trừ bỏ việc triều chính, thì là tâm niệm Nguyên Thanh Tỏa không biết tung tích kia, diendanlqđ A Sừ biết, Nguyên Thanh Tỏa ngay cả tranh cũng không cần tranh, đã triệt để thắng mình, Khả Hãn Đột Quyết vài lần phái người khuyên bảo A Sừ, cuối cùng nàng cũng đồng ý, trợ giúp Khả Hãn chiếm Đại Chu.

Vũ Văn Ung suy tư: “Hương Vô Trần đâu?”

“Hắn đã phái người đi tìm lương thực bị cướp đi.” Sở Lâm Tây đáp.

“Tốt, chúng ta tìm lối tắt, cách chỗ đóng quân này hai mươi dặm có một trấn nhỏ, là địa phương xa xôi nhất của Đại Chu ta, người theo trẫm cùng đi, trẫm muốn đích thân gom góp quân lương!”

Sở Lâm Tây nghe thế lập tức nói: “Hoàng Thượng, địa phương ngài nói là trấn Cửu Dư?”

Vũ Văn Ung gật đầu.

“Hoàng Thượng, trấn Cửu Dư là nơi mà năm đó gia nhân của nhà Vũ Văn Hộ sống, bọn họ vẫn luôn canh cánh trong lòng với việc năm đó ngài tru sát

Vũ Văn Hộ, chuyển đi này sợ là không thể được.” Sở Lâm Tây lo lắng nói.

Vũ Văn Ung cười: “Cho nên trăm muốn đích thân đi, trăm muốn cho bọn họ biết, không thể tiêu tan đối với một gian thần chết, không bằng đi theo quân vương nguyện ý cho bọn hắn thái bình thịnh thế!”

“Vâng! Thần lập tức đi chuẩn bị!” Sở Lâm Tây ôm quyền lui ra.

Ở trấn Cửu Dur, ở một đám con dân thiện lương, bọn họ ở địa phương xa xôi nhất của Đại Chu, không rành thế sự, sống ở nơi như chốn đảo nguyên, bọn họ chỉ biết là chủ tử Vũ Văn Hộ của mình bị chính tay đương kim hoàng thượng giết chết, lại không biết năm đó Vũ Văn Hộ kiêu ngạo ương ngạnh như thế nào, mưu hại tiên hoàng.

Chỉ là hết thảy đều bị một nữ tử mới đến nơi đây mấy năm thay đổi, khi nàng tới, quần áo y, áo trắng, mang theo một nữ nhân diện khủng mặc áo tím, sống ở nhà tranh trong rừng trúc ngoài trấn, cách mấy ngày mới đi vào trấn mua một ít áo com đồ dùng.

Có người quen nàng hỏi: “Sao ngươi lại lưu lại ở chỗ này?”

Nàng cười xinh đẹp: “Bởi vì nơi này, là nơi ai cũng tìm không thấy, lại vẫn là Đại Chu của chúng ta.”

Người trong trấn liên tục lắc đầu: “Đại Chu có cái gì tốt, hoàng đế Đại Chu bây giờ ngu ngốc vô đạo, ngay cả chủ nhân Vũ Văn Hộ của chúng ta đều giết! Nếu có lựa chọn, chúng ta tuyệt không nguyện ý làm con dân Đại Chu!”

Nàng kia cũng không giải thích nhiều thêm, chỉ là từ đó về sau, mỗi ngày đều sẽ đến sân khấu kịch lớn nhất trong trấn, lên đài nói cho mọi người, nói Vũ Văn Hộ bạo ngược thế nào, nói Vũ Văn Hộ mưu hại tiên hoàng thế nào, nói đương kim hoàng thượng Vũ Văn Ung cần chính yêu dân, coi trọng hiền tài cỡ nào.

Chỉ là ai cũng không chú ý tới, mỗi lần nàng nói đến Vũ Văn Ung, con ngươi một hồ xuân thủy kia, như là nói đến tên quan trọng nhất của sinh mệnh.

Thời gian lâu sau, bá tánh nơi đây đều hiểu biết sự tình chân tướng, cũng biết nguyên lai hoàng đế bây giờ trải qua không ít trắc trở mới đi đến hôm nay.

Có người hỏi nàng: “Cô nương, ngươi làm sao mà biết được rõ ràng như vậy? Ngươi nhận thức Hoàng Thượng?”

Nàng đậm đậm cười: “Không, là ta có một bằng hữu rất tốt, nàng nhận thức Hoàng Thượng.”

“Bằng hữu tốt kia của ngươi không lẽ là phi tử?”

“Nàng đã không còn nữa.” Nàng kia ngây ngốc nhìn phương xa, yên lặng cầm lấy đồ vật, trở về nhà tranh trong rừng trúc.

Nàng chính là Nguyên Thanh Tỏa mà Vũ Văn Ung thương nhớ ngày đêm.

Bạn đang đọc truyện *Đông Hoa Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 2

Trong nhà tranh, Từ Mị cầm một chiếc kéo, đang muốn cắt một khăn che mặt đi, bỗng nhiên chiếc kéo bị một người cướp đi, Nguyên Thanh Tỏa trách cứ hơi mang chút bất đắc dĩ: “Sur phụ! Không phải ta đã nói sao, đừng động vào khăn che mặt của ta, đến đây, cắt cái này đi.” Nói xong thì cầm một mảnh vải còn dư khi làm khăn đưa cho Từ Mị.

Từ Mị cũng cười hi hi nhận, cắt từng li từng tí.

Nguyên Thanh Tỏa vuốt ve khăn che mặt trong tay, đây đã là cái thứ năm, từ khi rời khỏi Vũ Văn Ung, mỗi năm nàng đều sẽ tự mình thêu một khăn che mặt, mặt trên đều sẽ thêu lên bốn chữ: Không rời không bỏ.

Nguyên Thanh Tỏa nhìn mấy chữ này, không khỏi âm thầm, xin lỗi Vũ Văn Ung, ta không hết lòng tuân thủ hứa hẹn, rời đi chàng, chàng có khỏe không?

Hôm nay thời tiết rất tốt, Nguyên Thanh Tỏa lấy ra bốn cái khăn che mặt khác treo ở trong viện phơi nắng, nàng ngồi xổm xuống nói với Từ Mị: “Sur phụ, ta đi trên núi hái thuốc, ngài ngoan, ngàn vạn đừng động vào khăn của ta, được không?”

“Được, được, ngươi làm bánh tía tô cho ta, ta muốn ăn bánh tía tô.” Đầu Từ Mị cũng không nâng, tiếp tục dùng kéo cắt tới cắt đi.

Thanh Tỏa cười: “Được, ta làm cho bánh tía tô cho ngài, ngài ngoan ngoãn ở trong nhà nhé.”

Trên trấn nhỏ, Sở Lâm Tây đã dán xong bố cáo, trấn thuật lần này quân lương của Đại Chu bị cướp cùng với tình thế nghiêm trọng, cũng hô hào thôn

dân trong trấn vì Đại Chu quyền ra lương thực dư của gia đình bản thân, lúc thắng trận cũng là lúc Hoàng Thượng sẽ thưởng cho bá tánh.

Nơi quyền lương định ở sân khấu kịch lớn nhất của trấn, Sở Lâm Tây và Vũ Văn Ung đứng ở cách đó không xa nhìn sân khấu kịch không có một bóng người, Sở Lâm Tây nói: “Hoàng Thượng, người trong trấn này quả nhiên vẫn vô tri như vậy, chúng ta vẫn là nghĩ phương pháp khác thôi!”

Vũ Văn Ung không cam lòng: “Trẫm không tin, trẫm muốn đích thân ra mặt, kêu gọi bá tánh quyền lương!”

“Hoàng Thượng ngàn vạn không thể! tâm bá tánh trấn này chỉ hướng về Vũ Văn Hộ, vạn nhất có kẻ bất cóc phải báo thù cho Vũ Văn Hộ, vậy Hoàng Thượng chẳng phải là rất nguy hiểm sao!” Sở Lâm Tây vội vàng ngăn lại nói.

“Không được! Trẫm nhất định phải thử xem!” Vũ Văn Ung vừa muốn thi triển khinh công, Sở Lâm Tây vội lôi kéo: “Hoàng Thượng! Chờ chút! Ngài xem!”

Vũ Văn Ung giương mắt nhìn lại, sân khấu kịch vốn dĩ không có một bóng người, bỗng nhiên tụ tập đầy bá tánh, trong tay mỗi người đều cầm bao gạo lớn nhỏ không đồng nhất, sọt rau dưa, rổ trứng gà, nháy mắt nổi lên đội ngũ thật dài!

Sở Lâm Tây kinh ngạc nói: “Đây là có chuyện gì? Quá kỳ quái, thần phải đi hỏi một chút.”

Một lát, Sở Lâm Tây trở về: “Hoàng Thượng! Đúng là trời trợ giúp Đại Chu chúng ta, bá tánh trên trấn nói, trên trấn có một vị cô nương, cái gì cũng biết, đem chuyện Hoàng Thượng ngài và Vũ Văn Hộ nói cho mọi người, bây giờ mọi người đều muốn làm bá tánh của Hoàng Thượng ngài!”

“Hả? Lại có việc này.” Vũ Văn Ung ghé mắt: “Trẫm muốn xem vị cô nương giúp trẫm một đại ân này một chút, gặp mặt cảm tạ, người có hồi lúc này vị cô nương kia ở nơi nào không?”

“Nói là nàng và sư phụ sống ở nhà tranh trong rừng trúc ngoài thành.”

Nhà tranh trong rừng trúc.

Trấn nhỏ cũng không lớn, không bao lâu, Vũ Văn Ung và Sở Lâm Tây đi đến nhà tranh nhỏ này, trong viện không có một bóng người, Sở Lâm Tây thử thăm dò hô vài tiếng, không có người đáp lại, quay đầu lại nói: “Hoàng Thượng, xem ra hôm nay chúng ta đến không đúng lúc.”

Vũ Văn Ung nhìn xung quanh tiểu viện, không biết vì sao, tuy rằng lần đầu tiên đi vào viện này, lại cảm thấy phong cách bày biện của viện này có một chút cảm giác quen thuộc. Bất giác đi đến giữa sân, thấy trên bàn gỗ có vài mảnh vải đã bị cắt nhỏ, theo mảnh vải kia, giương mắt thấy mấy cái khăn che mặt treo lên.

ánh mắt của Vũ Văn Ung không nhìn được chân động! Đó là cái gì? Không biết sao, bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt, đi qua, cuối cùng thấy rõ ràng, đó là khăn che mặt của nam nhân! Mặt trên thêu bốn chữ to, không rời không bỏ!

Đôi tay của Vũ Văn Ung run nhẹ gỡ khăn che mặt kia xuống, dường như quen thuộc, đó rõ ràng là tay nghề của Thanh Tỏa! Giương mắt nhìn lên, nhìn mấy cái khác, trên mỗi một đều thêu mấy chữ này!

“Sở Lâm Tây! Người tới xem!” Vũ Văn Ung hoảng hốt, cảm thấy mình hình như là đang nằm mơ, Sở Lâm Tây vừa thấy, bất giác cả kinh: “Này, đây là...”

“Người cũng cảm thấy vậy, đúng không? Chẳng lẽ, nàng ở đây?” Vũ Văn Ung không thể tin được hai mắt của mình.

“Buông!” Đột nhiên có tiếng gầm lên giận dữ, Từ Mị từ trong phòng chạy ra, một phen đoạt khăn che mặt trong tay Vũ Văn Ung: “Đồ nhi của ta nói, ai cũng không được động vào đồ vật của nàng! Các người là ai? Đi mau đi mau!”

“Tẩu phu nhân?!” Vũ Văn Ung bất giác nói ra, trong nháy mắt rơi vào trạng thái mừng như điên! Từ Mị ở chỗ này đã nói lên người này chính là Thanh Tỏa! Thanh Tỏa! thanh khóa người mà mình thương nhớ ngày đêm đánh ở chỗ này!

Lúc này Nguyên Thanh Tỏa xuống núi trở về, xa xa nhìn thấy trong viện có hai cái người xa lạ, không khỏi thấy kỳ quái, tiểu viện này của mình chưa từng có người xa lạ đến chơi, dần dần đến gần, bất giác tim đập nhanh hơn, trong đó có bóng dáng của một người cao lớn, sao lại giống người đó như thế? Người vì mình cái gì cũng chịu hi sinh, người mà muốn cùng mình sống đến bạch đầu giai lão! Sẽ không! Như thế nào sẽ là hán, hán không có khả năng tìm tới nơi này!

Hoàng loạn, Nguyên Thanh Tỏa bất giác buông tay, một rổ tử thảo được đầy “phanh” rơi xuống đất, mà người kia, cũng thuận thế nhìn phía mình.

Chạy! Đây là ý nghĩ đầu tiên toát ra trong đầu của Nguyên Thanh Tỏa, không đợi thấy rõ, Nguyên Thanh Tỏa xoay người chạy, phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc: “Nguyên Thanh Tỏa! Nàng đứng lại đó cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Đông Hoa Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3

Trốn tránh mấy năm, bây giờ hấn ở ngay trước mắt, chính mình lại không dám nhìn thẳng hấn, sợ, sợ khi mình nhìn thấy hấn, sẽ không bao giờ nhẫn tâm bỏ rơi hấn nữa, cho nên lúc này tâm của Nguyên Thanh Tỏa không thể nghĩ gì khác, chỉ có một chữ, chạy!

Ngay cả mặt của Nguyên Thanh Tỏa, Vũ Văn Ung cũng chưa thấy rõ, người nọ đã chạy như gió, nhưng mà bằng vào tấm lưng kia Vũ Văn Ung cũng trăm phần trăm khẳng định, người nọ chính là thê tử mà mình tìm khắp thiên sơn vạn thủy!

Chạy lên nhai núi, Nguyên Thanh Tỏa theo vách núi tiếp tục chạy, Vũ Văn Ung ở sau người hô: “Nguyên Thanh Tỏa! Nếu nàng dám tiếp tục chạy! Ta sẽ theo này vách núi nhảy xuống! Quyết không nuốt lời!”

Người phía trước chùng bước, rốt cuộc ngừng lại, nắm chặt tất cả thời cơ, Vũ Văn Ung bay nhanh chạy đến phía sau Nguyên Thanh Tỏa, một phen giữ chặt cánh tay của nàng buộc nàng đối mặt với mình, nhắm mắt, hai người bốn mắt giao nhau.

Giờ phút này, giống như thiên địa vạn vật đều không thấy, chỉ có Nguyên Thanh Tỏa và Vũ Văn Ung hai người, hai người nhìn nhau hồi lâu, đột nhiên! Vũ Văn Ung dùng sức ôm chặt Nguyên Thanh Tỏa vào trong lòng ngực của mình! Hung hăng ôm, giống như hơi bùng lỏng tay, người trước mặt sẽ biến mất.

Nước mắt của Nguyên Thanh Tỏa rơi như mưa, không kèm chế được, tùy ý hấn ôm, chậm rãi cũng vòng ôm lấy eo hấn, đáp lại cái ôm của hấn.

“Thanh Tỏa, ta vẫn luôn tìm nàng.” Vũ Văn Ung nức nở nói.

“Thực xin lỗi, Ung.”

Vũ Văn Ung vẫn không buông tay: “Ta nói rồi, ta không cần nàng nói xin lỗi, ta chỉ cần nàng vĩnh viễn cùng ta ở bên nhau!”

Thanh Khóa kéo Vũ Văn Ung ra, nhìn thẳng vào đôi mắt của hấn: “Nhưng ta...”

Vũ Văn Ung đánh gãy lời của nàng: “Chẳng lẽ qua nhiều năm như vậy, nàng vẫn không thể tiêu tan! Hôm nay ta tìm được nàng rồi, sẽ không lại thả người đi! Dù tính giữa chúng ta vĩnh viễn đều có người kia tồn tại! Ta cũng muốn đem nàng mang đi! Không bao giờ làm nàng rời khỏi ta!”

“Vũ Văn Ung chàng tỉnh lại đi!” Thanh Khóa cuối cùng nhịn không được, nói ra lời đáy lòng nói: “Giữa chúng ta không chỉ có hấn tồn tại, còn có A Sử kia tồn tại! Còn có khả năng về sau sẽ xuất hiện nữ nhân khác tồn tại! Vũ Văn Ung, chàng biết mà, ta không thích hợp ngọc ở hoàng cung, ta không thuộc về hoàng cung! Đã qua đi nhiều năm như vậy, hôm nay có thể tái kiến chàng, ta đã thực thỏa mãn, chúng ta, không xứng có được nhiều hơn! Cầu chàng, đừng đến tìm ta nữa!” Nói xong lời nói này, Nguyên Thanh Tỏa nhịn đau xoay người, không hề nhìn hấn.

Vũ Văn Ung không thể tin được lỗi tai của mình, người mà mình tâm tâm niệm niệm tìm nhiều năm như vậy, cuối cùng hôm nay cũng gặp được, lấy được, cư nhiên lại là lời nói này!

“Thanh Tỏa” Vũ Văn Ung ní non kêu lên.

“Vũ Văn Ung, chúng ta không thể tiếp tục lừa chính mình nữa, chàng không thể nghĩ đến ta, hết thấy phải lấy quốc sự làm trọng! Bây giờ Đột Quyết can rõ, lần này chàng nợ giá thân chính đều là vì thảo phạt Đột Quyết, không thể ở ta nơi này phân tâm! Chàng đi đi, ngày khác, ta sẽ đi tìm chàng, chúng ta đem tất cả nói rõ ràng.” Nói xong, Nguyên Thanh Tỏa cũng không quay đầu lại đi.

Còn đắm chìm ở trong lời nói của Nguyên Thanh Tỏa vừa mới nói, thế nhưng Vũ Văn Ung ngốc đứng ở nơi đó, thật lâu không thể hoàn hồn.

Đêm khuya, Vũ Văn Ung không thể đi vào giấc ngủ, nghĩ về lời mà Nguyên Thanh Tỏa hôm nay nói, đúng vậy, giữa bọn họ đâu chỉ là một hấn, không nhịn được nhớ tới năm ấy ở ngoài thiên la địa cung, Nguyên Thanh Tỏa nằm ở trong lòng ngực của mình: “Ta không cần chia sẻ phu quân của ta cùng người khác.” Tâm nguyện cuộc đời này của Thanh Khóa là nhất hai người một đời một kiếp, mà chính mình lại cố tình lại là người duy nhất không có khả năng hai người duy nhất.

Người không yên tâm, Vũ Văn Ung phái Sở Lâm Tây tiến đến nhà tranh trong rừng trúc xem xét, lúc này vừa mới trở về, chỉ nghe Sở Lâm Tây ở trường ngoại hô: “Hoàng Thượng!”

“Nói!”

“Hoàng Thượng, trong nhà tranh đã không có một bóng người, đồ dùng hằng ngày vẫn còn ở, chỉ là quần áo và trang sức đều không thấy!”

Vũ Văn Ung lao ra ngoài trường: “Nguyên Thanh Tỏa! Nàng lại gạt ta!”

Mấy ngày sau, trấn Cửu Dư và thôn trang sở hữu xung quanh, tất cả đều dán bố cáo truy nã, hoàng đế Đại Chu Vũ Văn Ung nợ giá thân chính, mắc phải quái bệnh, không sống được bao lâu, hiện tìm kiếm hỏi thăm danh y thế gian, chữa bệnh cho hoàng đế, thù lao mấy trăm lạng vàng.

Trong lúc nhất thời phổ lớn ngõ nhỏ đều nói về bệnh của Vũ Văn Ung, mỗi người đều biết hoàng đế sẽ nhanh chóng bị bệnh chết.

Đêm khuya, ngoài doanh trường, Sở Lâm Tây gọi lại vài tên thị vệ: “Không phải nói qua với các người sao, tránh ở một bên rất xa âm thầm bảo hộ là tốt,

không cần đứng gần như vậy.”

“Nhưng mà, Hoàng Thượng hẳn...” Thị vệ không yên tâm

Sở Lâm Tây đánh lên vai hắn một: “Hoàng Thượng còn có ta mà, các người đi, đi xa một chút.”

“Vâng!” Mấy người lĩnh mệnh lui ra ngoài mấy bước. Sở Lâm Tây nhìn quanh bốn phía, cũng thối lui đến một bên.

Không bao lâu, một bóng dáng nho nhỏ đề thấp thân mình dọc theo doanh trường lặng lẽ chui vào bên trong cánh cửa, vào doanh trường, kéo hắc sa trên mặt xuống, lại là Nguyên Thanh Tỏa.

Bạn đang đọc truyện *Đông Hoa Đế Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4

Nàng vội vàng vọt tới mép giường của Vũ Văn Ung, nhìn Vũ Văn Ung sắc mặt tái nhợt, hôn mê không tỉnh, hạ giọng khóc rờn nói: “Vũ Văn Ung! Vũ Văn Ung chàng tỉnh đi! Mấy ngày hôm trước còn tốt, như thế nào chỉ chớp mắt đã thành cái dạng này!”

Vũ Văn Ung vẫn không có phản ứng, Nguyên Thanh Tỏa lôi kéo tay hắn tiếp tục nói: “Ung, thực xin lỗi, là ta quá ích kỷ! Ta không nên chỉ lo cảm thụ của riêng mình! Lại làm cho chàng nhận thống khổ như vậy! Chàng tỉnh lại, ta đi theo chàng! Chàng đi đâu! Ta liền đi nơi đó!” Đem tay của Vũ Văn Ung vỗ ở chính mình trên mặt, Nguyên Thanh Tỏa khóc đến không kèm chế được.

Bỗng nhiên cảm giác không đúng, đôi tay này! Không phải là tay của Vũ Văn Ung! (#Sun: Nam chính gian quá ==’)

Nguyên Thanh Tỏa sợ tới mức ném cái tay kia xuống, gắt gao nhìn chằm chằm người nằm này, bỗng nhiên người nọ thể nhưng ngồi dậy, cười ha ha: “Quả nhiên người hiểu biết Hoàng Thượng nhất vẫn là nha đầu, dưới bầu trời này có thể phân biệt ra Hoàng Thượng thật giả, ta xem cũng chỉ có nha đầu người!”

Nguyên Thanh Tỏa tỉnh tể cảm giác giọng nói của hắn, bất giác cả kinh kêu lên: “Hương Vô Trần!”

Hương Vô Trần thuận tay xé xuống mặt nạ: “Nha đầu, nhiều năm không thấy, người vẫn thông tuệ như vậy.”

Lúc này ngoài trường một người đi vào, Thanh Tỏa quay đầu nhìn lại, là Vũ Văn Ung!

“Chàng!”

Ngón trỏ Vũ Văn Ung dừng trên môi của nàng, ngăn cản nàng tiếp tục nói tiếp: “Đừng trách ta, ta biết, chỉ có như vậy, nàng mới có thể tới gặp ta.”

Lôi kéo tay của Thanh Tỏa, Vũ Văn Ung thâm tình nhìn Thanh Tỏa: “Ta tỉnh tể nghĩ tới lời mà nàng nói ngày ấy, nàng nói đúng, nàng không thích hợp hoàng cung, ta về sau không bao giờ sẽ bức người trở về.”

“Vũ Văn Ung...”

“Nàng không quay về, đã nói lên ta cũng sẽ không trở về, ta đã từng đáp ứng nàng, đợi thời cơ chín mùi, ta sẽ đem thiên hạ giao cho một người tin được, đến lúc đó nàng ta hai người, à không, bây giờ còn có Tẩu phu nhân nữa, chúng ta ba người cùng nhau sống từng ngày.”

Nguyên Thanh Tỏa trừng lớn hai mắt: “Chàng điên rồi! Bây giờ sao có thể tính là thời cơ chín mùi! Chàng không thể làm như vậy!”

“Không, bây giờ là thời cơ chín mùi nhất, chỉ có ở bên ngoài, ta mới có thể đi thần không biết quỷ không hay, ta đã là đem bố trí kế hoạch kế tiếp đều nói cho Vô Trần, Đột Quyết hấp hối gãy giữa, mới có thể nghĩ đến biện pháp đoạt lương thảo của ta, lại nói có Vô Trần ở, ta đều yên tâm.”

Hương Vô Trần nói tiếp: “Ài, Hoàng Thượng, cũng đừng nói lời này, ta nghĩ thấy được hương vị của nhà giam.”

“Vô Trần, chúng ta đã định sự tình, không được đổi ý.” Vũ Văn Ung nắm chặt tay của Thanh Tỏa.

Về mặt của Thanh Tỏa nghi hoặc: “Các người rút cuộc định cái gì rồi? Không được gạt ta!”

Vũ Văn Ung nói kế hoạch, giống như thấy được tương lai vui sướng của mình và Thanh Tỏa: “Bây giờ người trong thiên hạ đều đã biết Vũ Văn Ung được bệnh nặng, chờ chúng ta đi rồi, Vô Trần sẽ giả thành bộ dạng của ta, chết giả, lại tìm cơ hội thoát thân, tiếp theo ta sẽ làm di chiếu, quốc sự tạm thời do Vô Trần quản lý, thiên hạ này, cũng chỉ giao cho hắn, ta mới yên tâm nhất.”

“Cái gì! Chàng thế nhưng, chàng thế nhưng!” Nguyên Thanh Tỏa không thể tin được cái này cái gọi là kế hoạch, này quá điên cuồng!

Vũ Văn Ung lắc đầu: “Việc này ta đã quyết định, không chấp nhận nàng có một chút phản bác, dù nàng không đồng ý, lại chạy trốn lần nữa, ta cũng sẽ rời đi hoàng cung, thẳng đến lúc tìm được nàng mới thôi!”

Nguyên Thanh Tỏa nhìn Vũ Văn Ung, lúc này tâm tình đã không thể dùng hai chữ cảm động tới hình dung: “Không, ta nguyện ý, ta nguyện ý đi theo chàng, nửa đời trước của chúng ta đã vì quá nhiều người mà sống, cũng mất đi quá nhiều vật! Tuổi già nên cho chúng ta ích kỷ một lúc đi!” Nàng gất gao ôm Vũ Văn Ung, giống như ôm lấy toàn thể giới!

Một tay Vũ Văn Ung ôm Thanh Khỏa, một tay ấn nàng đầu, ấn tiến vào trong lồng ngực của mình, Thanh Tỏa đồng ý, việc này cũng có nghĩa, hạnh phúc mà mình yên lặng về ở trong lòng đã đến.

Hương Vô Trần nhìn bộ dáng hai người này, bất đắc dĩ lắc đầu: “Ai, ta nói ta nghĩ thấy được hương vị của nhà giam, hai người các ngươi thật là hạnh phúc.”

Vũ Văn Ung buông Thanh Tỏa ra: “Vô Trần, sự tình lần này sớm không thể dừng lại, ta nghĩ giờ phút này nên lên đường.”

Hương Vô Trần thở dài: “Hoàng Thượng, ta có phải sẽ không được gặp lại ngài và nha đầu không.”

Vũ Văn Ung đi đến bên người Hương Vô Trần, hai người nắm tay như thân huynh đệ: “Vô Trần, ta Vũ Văn Ung cuộc đời này có người là huynh đệ, đủ rồi!”

Nguyên Thanh Tỏa nhìn hai người, mỉm cười.

Không biết đây là lúc nào, cũng không biết bây giờ thời tiết như thế nào, tóm lại, là ở bên một hồ mỹ lệ, Từ Mị ngồi xổm bên hồ nước dùng cục đá ném về hướng hồ nước, chơi vui vẻ vô cùng, cách đó không xa Nguyên Thanh Tỏa và Vũ Văn Ung nắm tay tản bộ, đi đến bên cạnh một cọc cây thấp ngang eo, Vũ Văn Ung thừa dịp Thanh Tỏa không chú ý, một chút đem nàng ôm lên ngồi, hân vốc dáng cao, hai tay chống cọc cây hai bên, thân mình về phía trước tìm tòi, vây quanh Thanh Tỏa hơn phân nửa vòng, Thanh Tỏa bất thành linh bị tư thế ái muội làm đỏ bừng mặt: “Chàng, chàng làm gì! Mau buông ta xuống!”

Nhìn bộ dáng thẹn thùng của nàng, Vũ Văn Ung không nhịn được cảm thấy tâm động, nhanh chóng hôn lên môi của nàng một: “Như thế nào, nàng sớm đã là thê tử của ta, còn thẹn thùng sao?”

Hai người càng ngày càng gần, Thanh Tỏa thậm chí còn cảm thụ được hơi thở của hắn, nàng vòng lấy cổ hắn, chống cái trán của hắn cười khê.

Giờ phút này Vũ Văn Ung cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới: “Thanh Tỏa, Thanh Tỏa.”

“Sao thế?”

“Không có việc gì, chỉ là muốn gọi nàng một chút, ta muốn đem tên không thể gọi lên mấy năm nay, đều bỏ sung trở về.”

Thanh Tỏa nhìn đôi mắt của hắn, chậm rãi, hôn môi hắn thật sâu, hắn cảm nhận được nàng thiết tình, nhắm mắt lại, thâm tình đáp lại.

“Thanh Tỏa, ta nói rồi, việc ta đáp ứng nàng đều sẽ không thất bại, ta làm được.”

“Ta không tin trời, không tin đất, chỉ tin chàng.”

Hoàn chính văn.

Bạn đang đọc truyện *Đông Hoa Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.